

GOD WEEFT GOUD DOOR
ELK VERHAAL

Kirsten Alting

God
weeft goud
door elk
verhaal

www.scholtenuitgeverij.nl

'God weeft goud door elk verhaal'

Kirsten Alting

© 2018 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Scholten Uitgeverij
Binnenwerk: Piet Versteeg
Tekstcorrectie: Gerhard van Dijk, Jan Meints, www.taalmens.nl
Drukwerk: www.drukcase.nl

Eerste druk, september 2018
ISBN: 978-94-92959-04-1
NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
1 In de tuin	11
2 Nieuwe kansen	15
3 Mijn jeugd	23
4 Werken in de zorg	29
5 Trouwen en kinderen	45
6 Nog twee schatjes	63
7 Tweemaal een nieuw huis	69
8 Kop ervoor en doorgaan!	91
9 Mijn eerste album	103
10 Naar Amerika	113
11 Een nieuwe stoma	125
12 Oh, Heer sta mij nabij!	135
13 Ter Apel	159
14 Voedselintolerantie	169
15 Waar staan we nu?	197
Nawoord	205

Voorwoord

Met dit boek neem ik je mee op reis. Een reis door mijn leven heen. Mijn doen en laten als jonge vrouw, moeder en zangeres. Ik neem je mee naar de mooie plaatsen en bergtoppen, zoals de geboortes van mijn kinderen, het succes in de muziek en het ontmoeten en hebben van een lieve man. Maar ook laat ik je de lelijke plekken en diepe dalen zien van depressies en onzekerheid; wantrouwen, ziekte en gekwetst worden. Ik wil je echt een inzicht geven in mijn werk als muzikant en in ons gezin, maar bovenal wil ik je laten meekijken in mijn relatie met God, over hoe ik soms struikelend achter Jezus aan hobbel.

Veel mensen hebben in het verleden gezegd dat ik mijn verhaal zou moeten opschrijven. Zelf zag ik daar het nut niet zo van in. Bovendien, ik hou zelf niet eens echt van lezen of schrijven. Ik heb er verder nooit wat mee gedaan. Tot vorige zomer. Ik lag toen twee maanden in het ziekenhuis en er gebeurden moeilijke, maar ook bijzondere dingen. Toen zei opnieuw iemand dat ik mijn bijzondere verhaal zou moeten delen. Dat was het moment dat ik er serieus over ging nadenken.

Als je twee maanden in het ziekenhuis ligt, ga je echt wel mijmeren over je leven en omdat bij mij de dood erg dichtbij was, denk je ook na over de zin van het leven en wat je nog graag wil betekenen of doen in je leven.

Omdat zoveel mensen mij hebben aangeraden mijn levensverhaal op te schrijven, ben ik er naast het in overweging nemen ook voor

gaan bidden. Zo ontstond er een zaadje van verlangen diep in mijn binnenste en dat groeide met de weken tot het moment dat we ineens zomaar bij een uitgever op de bank zaten. Nog voordat er überhaupt een woord op papier stond of dat we ons hadden kunnen voorbereiden, gaf hij aan het boek te willen gaan uitgeven.

Omdat ik niet van lezen of schrijven hou, wilde ik in eerste instantie het boek door iemand anders laten schrijven. Een zogeheten 'ghostwriter'. Ik heb met drie mensen gebeld en uiteindelijk kwam ik bij Jan Meints uit. Na eerst telefonisch met elkaar te hebben gesproken is hij bij ons thuis geweest. Hij heeft mij toen uitgedaagd om toch één hoofdstuk eerst zelf te schrijven. Ik schrijven??? Ja, liedjes schrijven dat kan ik prima, maar een boek schrijven? Nee, dat is een compleet ander beroep. Daar waag ik me niet aan. Maar toch wilde hij dat ik het zou proberen. We spraken het zo af: als het hoofdstuk echt niks is, dan gaat hij het boek schrijven. Maar was het wel wat dan zou ik het boek zelf gaan schrijven ook al vind ik mezelf geen schrijver.

Op een dag in oktober begon ik aan het eerste hoofdstuk. Het voelde alsof ik weer in de schoolbanken zat en een opstel voor Nederlands moest gaan schrijven. Ook al haalde ik altijd goede cijfers, ik vond het moeilijk. Geef mij maar muziek. Daar kan ik me zoveel beter in uiten dan in schrijfoopdrachten. Muziek is echt de taal waarin ik me thuis voel. Een melodie maken gaat me ook altijd veel makkelijker af dan het schrijven van liedteksten.

En het schrijven van een boek dat was naar mijn idee echt een onmogelijke opgave. Maar goed, ik had beloofd om een hoofdstuk zelf te schrijven. Ik pakte de laptop en begon gewoon met typen en schreef wat op dat moment in mij opkwam.

Het verbaasde me hoe de woorden en welke woorden op papier kwamen. Het ene na het andere kwam eruit en na een poos had ik ineens een eerste hoofdstuk af. Ik verstuurde het per mail naar

Jan. Oh, wat was ik gespannen. Wat zou zijn reactie zijn? Zou hij het superslecht vinden of juist goed? En als het goed is dan zou ik ook nog een heel boek moeten schrijven. Ik kreeg het er benauwd van. Jan zijn antwoord liet niet lang op zich wachten. *'Het leest wel alsof het eruit vloeit en je neemt me op een natuurlijke manier mee in je verhaal,'* was wat hij als reactie schreef. Ik viel zowat van mijn stoel af. Dit had ik niet verwacht. Maar het liet mijn vertrouwen wel groeien. *'Dank U Heer,'* zei ik zachtjes tegen God. Want op het punt van schrijven was ik wel erg onzeker en geloofde ik niet zo in mezelf. Dus een oppepper kon ik wel gebruiken.

De dagen die volgden begon ik te geloven dat ik met hulp van Jan als schrijfcoach inderdaad mijn eigen boek moest gaan schrijven. Al schrijvende kwam mijn verhaal op papier. Alles beleef je opnieuw en deed mij ook beseffen dat het niet niks is wat ik heb meegemaakt. Zoveel mooie dingen, maar ook zoveel moeilijke dingen. Meer dan menig vrouw van achtendertig heeft meegemaakt, denk ik. Met name op gezondheidsgebied.

Maar mijn boek is niet een verhaal van ellende, ook al komt er wel veel pijn en verdriet voorbij. Het is een verhaal van hoop geworden en het is ook mijn verlangen dat eenieder die dit boek leest, bemoedigd mag worden. Ik heb het verhaal juist geschreven voor mensen die net als ik in moeilijke situaties zitten.

Wellicht lijkt je situatie hopeloos of uitzichtloos. Juist voor die mensen bid ik dat je weer nieuwe moed en kracht mag krijgen door dit te lezen. Of wellicht heb je net als ik een stoma en vind je dat erg moeilijk en weet je niet zo goed hoe hiermee om te gaan. Of zit jij nu middenin een diepe depressie en weet je niet hoe en of je hieruit zal komen.

Mijn situatie is menselijk gezien ook uitzichtloos en hopeloos en ik weet hoe het is om dagelijks ondraaglijke pijn te hebben en wat het is om zo depressief te zijn dat je geen uitweg meer ziet. Juist daarom wil ik laten zien dat er hoop is en hoe ik met God leef. Dat wil niet zeggen dat het rozengeur en maneschijn is. Nee, ik worstel

soms echt met God. Ik neem je tijdens mijn verhaal echt mee door alle wegen die ik gelopen heb in mijn leven. Elke afslag, elk kruispunt, elk diep dal en elke bergtop. Of je nou gelooft in een God of niet, ik denk dat mijn verhaal voor iedereen een bemoediging kan zijn. Daarom wil ik je vragen: Ga jij met mij mee op deze reis?

Veel leesplezier en een dikke knuf,

Kirsten

1

In de tuin

Het is een gewone dag in oktober. Nadat de eerste mist is opgetrokken gluurde het zonnetje nieuwsgierig door de ramen naar binnen. De kinderen zijn naar school, manlief Rob is aan het werk. En ik... ik heb net mijn rondje door de natuur gelopen. Daarna ben ik enthousiast begonnen met het wegkruien van een aantal kruiwagens vol met zand van de plaats waar ooit ons kippenhok in de tuin zal komen. Het kippenhok en de moestuin hebben we ons dit jaar als doel gesteld om klaar te maken in de grote tuin achter ons huis, waar we sinds een klein jaar wonen. Maar wat een werk zeg... pff hoeveel puin kunnen mensen achteloos achter in hun tuin gooien? Stukken beton, oud gaas en zoveel bakstenen dat we er wel een tweede huis van kunnen bouwen. Maar het is een heerlijke afleiding. Weg van de drukte van de stad waar we voorheen woonden. Geen tachtig uur per week meer werken. Onze muziekschool en muziekwinkel, die we een aantal jaren hebben gehad, hebben we afgelopen december definitief gesloten. Dit moest wegens mijn aflatende gezondheid. Een bedrijf kun je nu eenmaal niet runnen als je continu in het ziekenhuis ligt. Oh, wat deed ik vanuit het ziekenhuis dapper mijn best. Doodziek als ik was, moest toch de administratie gedaan worden, of als er een docent ziek was, moest er vervanging geregeld worden. Achteraf denk ik weleens hoe heb ik het gedaan. Hoewel we erg verdrietig waren dat we ons bedrijf moesten stoppen en er niets van snaptten waarom ons dat moest overkomen, zijn we nu achteraf toch wel heel erg blij. Geen stress

meer, een prachtig nieuw huis met een grote tuin en een heerlijk weids uitzicht.

De vijfde kruiwagen vol met zand kiep ik net leeg. Met het zweet op mijn voorhoofd plof ik neer op de oude rieten stoel die buiten onder de overkapping staat en mijn gedachten mijmeren weg terwijl ik naar mijn muziek luister. Het zijn nieuw geschreven nummers die ik heb uitgezocht om op mijn tweede album te zetten. Daar zijn we ondertussen druk mee bezig.

Een gewone maandag in oktober? Nee, vandaag is een hele bijzondere dag, omdat we meerdere malen hebben gedacht dat ik dagen als deze niet meer mee zou maken. We hebben de afgelopen jaren nogal wat meegemaakt aan moeite en strijd, maar ook veel mooie en bijzondere dingen. Ik wil je laten zien dat ondanks al die moeite, strijd en wanhoop, God laat merken dat Hij altijd dichtbij is en bij je is, zolang je Hem maar blijft zoeken. Dat is soms echt makkelijker gezegd dan gedaan weet ik uit ervaring. Maar weet je, al die draden van pijn en verdriet neemt God in Zijn hand en Hij weeft van die draden iets moois. Hij voegt er namelijk de draden van Genade en Glorie bij, en zo weeft Hij goud door elk verhaal, zoals Hij ook bij mijn verhaal heeft gedaan. Ik bid en hoop dat iedereen die dit boek leest bemoedigd mag worden en nieuwe kracht zal krijgen. Want weet je, hoe uitzichtloos of hoe moeilijk je leven ook is, je gaat erdoor komen. Ik kan en durf dat te zeggen omdat ik meer dan genoeg heb meegemaakt om het te kunnen zeggen.

Maar daarover zal ik later meer vertellen. Ik wil eerst verder met het hier en nu. Ik begin het namelijk koud te krijgen op mijn stoel en het zweet droogt op. Nadat ik me binnen heb opgefrist, kruip ik snel achter de laptop met een heerlijk warm kopje thee en eet ik een beschuitje. Ik neem de planning voor de komende maanden door.

Als je een cd én een boek gaat maken heb je het druk kan ik je zeggen. Want naast nummers schrijven en uitzoeken zijn er allerlei dingen die geregeld moeten worden. Denk maar eens aan het

ontwerpen van een cd-hoes. Er moet een boekje komen... en hoe wil je dat het boekje eruit gaat zien? Hoe ga je de crowdfunding regelen? Want een cd maken is een kostbare aangelegenheid en net zoals veel mensen hebben wij dat zo niet eventjes klaarliggen. O ja, er moet ook nog een filmpje gemaakt worden om bij de crowdfunding te laten zien. Wie zou dat kunnen maken voor niet al te veel geld? En wat wil ik daarin zeggen?

'O, Kirsten nou ben je alweer bezig met al die zorgen,' hoor ik plots de Heer tegen mij zeggen. 'Laat die zorgen nou eens aan Mij over, want als Ik jou de opdracht geef dat je een cd én een boek moet gaan maken zal ik dan ook niet voor de benodigdheden zorgen?'

'Ja, Heer u hebt gelijk...' en ik schaam me eigenlijk dat ik alweer op die weg vol zorgen zit. Een weg die ik helaas nog steeds té vaak neem. Ik vind het moeilijk om dingen bij de Heer te brengen en ze daar ook daadwerkelijk te laten. Herkenbaar? Ik denk dat ik niet de enige ben die dit vaak doet.

Soms ook wel logisch en niet meer dan menselijk vind ik als ik aan de afgelopen zomer denk. Ik heb twee maanden in het ziekenhuis gelegen. Dat is best een hele poos. En de reden daar werd je alleen maar moedeloos van. Sinds januari merkte ik dat ik steeds vaker misselijk werd na het eten. In eerste instantie dacht ik: het gaat wel over, gewoon kop ervoor en doorgaan, zoals we dat hier zeggen. Maar de misselijkheid werd steeds erger. Zodra ik at of dronk kwam mijn lijf in protest en wilde die het eten of drinken er weer uit werken. Dat kende ik niet van mijn lijf, want ik was voorheen nooit misselijk. Ook kwam het eten er onverteerd weer uit.

Misschien een vies praatje, maar ik ben een van de 25.000 mensen in Nederland die een stoma heeft. Ja, zo'n poepzakje op je buik waarvan helaas nog steeds mensen denken dat het vies en eng is, terwijl dit helemaal niet het geval is. Ik ben blij met mijn stoma. Want zonder dat ding had ik nu niet meer geleefd.

2

Nieuwe kansen

Het is weer een nieuwe dag en we staan letterlijk aan het begin van een nieuw hoofdstuk in ons leven. Ik kijk uit naar waar de weg heen zal leiden. Momenteel ben ik nog herstellende van alles wat er afgelopen zomer is gebeurd. Maar wat is het lang geleden dat ik me zo gevoeld heb zoals ik me nu voel. Mijn conditie komt langzaam weer wat terug, net als de kracht en energie. Het hardlopen waar ik onlangs weer mee begonnen ben, heb ik al wat kunnen uitbouwen. Lukte eerst één minuut hardlopen niet eens, nu kan ik inmiddels tien minuten achter elkaar rennen om vervolgens een stukje gewoon te wandelen en zo beide af te wisselen. Wel grappig om te merken dat mijn benen weer gespierd worden in plaats van de slappe hap die ze afgelopen zomer waren. Maar ja, als je ook maanden bedlegerig bent blijft er niet veel meer van spieren over kan ik je zeggen.

Maar goed dat is dus aan het veranderen. Ook het eten gaat steeds een beetje beter. En doordat ik me zo goed voel is er nu ook ruimte om weer met muziek bezig te gaan. Over twee weken zal ik mijn allereerste optreden weer hebben sinds lange tijd. *‘Heer wat zijn we U dankbaar voor het herstel dat U tot nu toe gegeven hebt, en dat U nog gaat geven. Dankbaar ook voor de kansen die we momenteel krijgen.’*

We mogen over twee weken bij EO Live op zaterdag aanschrijven. Een radioprogramma waarin ik live een aantal nummers mag zingen en we tussendoor een kort praatje houden. Dat is ook het moment dat de crowdfunding voor de cd gelanceerd zal worden.

Alle teksten daarvoor zijn geschreven, de campagne is opgezet, de tegenprestaties staan klaar. We hebben een paar dagen terug het videofilmje gemaakt dat op dit moment gemonteerd wordt en we krijgen deze week nog een filmje vanuit Amerika aangeleverd door de producer. Ik ben als een kind zo blij, want Gordon Mote zal mijn album gaan produceren. Hij is jarenlang de pianist van de Gaither Vocal Band geweest en is naast pianist ook een zeer gerespecteerd producer. Dat hij mij zo wil helpen daar zijn we nog steeds stil van. Maar goed alles hangt nog wel van de crowdfundingactie af. Want als die niet lukt, kunnen we ook geen album maken.

Tegen de tijd dat je dit boek leest, weet jij dus of de crowdfunding zijn doel bereikt heeft en of de cd naast dit boek ligt. Op het moment dat ik dit schrijf spreekt de Heer weer tot mij: *'Kirsten, heb toch geloof in Mij.'*

'Ja, Heer dat wil ik ook echt, maar het is zoveel geld en menselijk gezien lijkt het onhaalbaar. Zullen de mensen wel willen meedoen met het project? En wat als we nou niet het doel bereiken en niet genoeg geld binnenkrijgen? En wat als we Uw stem nou toch verkeerd verstaan hebben?'

Het lijkt soms wel dat hoe meer ik op God wil vertrouwen, hoe meer vragen en onzekerheden er komen.

'En mijn stem Heer, die doet het echt nog niet goed en over twee weken is het al zover...'

Ik betrap mezelf erop dat mijn vertrouwen maar op tachtig procent zit. *'Ik voel me schuldig Heer dat ik nog steeds dat ene stukje wantrouwen bemerk. Kom ongeloof toch tegemoet Here. Ik wil zo graag zonder twijfel U vertrouwen. We hebben er deze week nog speciaal voor gebeden en ik ben teleurgesteld in mezelf dat ik toch weer twijfels heb. Zal ik het dan ooit nog eens leren Heer?'*

Met goede moed probeer ik verder te gaan en kijk in mijn agenda, want een paar dagen na mijn eerste optreden staat de volgende al gepland. Bovendien ben ik onlangs door een organisatie gevraagd

om te overwegen of ik volgend jaar mee op tournee wil. Deze organisatie heeft als doel om door middel van extreme sporten en muziek in contact met mensen te komen die het moeilijk hebben en ze proberen te koppelen aan hulporganisaties waarmee ze samenwerken. Toen ik die uitnodiging kreeg dacht ik eerst: dit is niet echt, maar toen ik bemerkte dat het wel serieus was zei ik tegen de Heer: *'Dit sluit wel erg aan bij mijn doelen en visie hoe ik mensen hoop te bemoedigen en wil helpen door middel van mijn muziek en mijn verhaal.'*

Ik heb dus besloten me aan te melden en wacht rustig af hoe het verder zal verlopen.

We hebben behalve de plannen voor dit boek en de cd nog geen idee hoe het verder zal gaan. Maar één ding weet ik wel dat ik de weg van de Heer wil volgen. Want Zijn weg is altijd de beste. Als we terugkijken op situaties en gebeurtenissen kunnen we dat inmiddels ook echt zien. Als je nog midden in een heftige situatie zit, lukt dat meestal niet, maar God heeft nog nooit teleurgesteld, ook al deed Hij de dingen soms anders dan wij verwacht of gehoopt hadden.

Als Zijn weg betekent dat ik weer de wereld over zal reizen en overal mag zingen en vertellen over Gods liefde en hoe mijn leven met Hem eruitziet, dan teken ik ervoor. Maar als dat betekent dat ik gewoon in Ter Apel op m'n plekje ben en in mijn dagelijks leven als moeder en vrouw Zijn liefde mag laten blijken aan de mensen om me heen, dan is dat ook goed. Ik kan erg genieten van ons gezin en het gewoon thuis zijn en zorgen dat alles draaiende blijft. Maar stiekem hoop ik toch ook wel dat God mijn muziek weer de wereld over zal laten gaan en we harten mogen raken en vele mensen tot troost, steun en bemoediging mogen zijn. Maar nogmaals: niet mijn wil, maar Zijn wil!

We zijn nu al een poosje met elkaar onderweg en ik heb al redelijk wat verteld, maar nog niet over mijn gezin. Dat wordt nu wel-

eens tijd vind ik, want ik ben niet de enige in dit verhaal. Zonder mijn man Rob zou ik echt nergens zijn. Hij is mijn grote liefde, mijn steun en toeverlaat. Nuchter en rationeel als hij is geeft hij tegenwicht aan mij als zeer sensitief mens en denker. Dingen of gebeurtenissen kunnen soms nog lang doorgaan in mijn hoofd. Bij hem niet. Hij zet alles op een rijtje en kan verstandelijk en nuchter redeneren. Dat klinkt nu wel erg afstandelijk als ik dit zo opschrijf, maar dat is hij absoluut niet. Rob heeft gewoon een goede balans gevonden tussen verstand en emoties. Hij toont emoties waar nodig en staat ze ook toe. En wat nog een sterk punt van hem is: hij kan ook heel goed een ander aanvoelen. Hij kan met iedereen overweg en iedereen mag hem ook graag. In zijn werk als gevangenebewaarder krijgt hij met woorden en rust zoveel meer voor elkaar dan menig collega van hem. Dat bewonder ik zo in hem. Net als dat hij altijd zo voor mij klaarstaat en geduld met me heeft.

Als ik voor de zoveelste keer weer eens moeite heb met mijn spiegelbeeld en alleen maar alle littekens en oneffenheden zie, laat hij me keer op keer merken hoe mooi hij me wel niet vindt. Als ik het zwaar heb met pijn en met mijn darmen zit hij aan mijn zijde en pufte met me mee. Lig ik in het ziekenhuis, komt hij dagelijks op bezoek. Rob weet ook altijd het ijs te breken met een goede grap. Hij heeft echt humor, waarmee hij koude kikkers kan laten ont-dooien. Soms is dat heel irritant, maar vaak is dat ook zo geweldig. Wat een grappen heeft hij niet al met mensen uitgehaald. Waar hij de ideeën vandaan haalt? Geen idee...

Wat ik ook in hem bewonder, ondanks dat hij zevenenveertig jaar is, dat hij zich nog heerlijk ongegeneerd kan gedragen als een jong ventje. Als hij bijvoorbeeld met ons zoontje met LEGO speelt dan gaat hij gewoon helemaal op in die wereld en kan hij met hem spelen op zijn eigen niveau. En wat een lol dat ze dan hebben...! Om jaloers op te worden. Wat dat betreft vullen we elkaar goed aan. We zijn ook echt een team samen. Na achttien jaar huwelijk

zijn we nog steeds gek op elkaar en zouden we niet zonder elkaar kunnen.

Ik hoor sommige mensen nu denken, ja ja mooie praatjes. Maar nee het zijn geen mooie praatjes. Tuurlijk hebben we weleens ruzie en heeft hij mij ook weleens ten diepste in mijn ziel gekwetst. En ja, ik kan hem soms wel achter het behang plakken. Maar ik overdrijf echt niet als ik zeg dat Rob een man uit duizenden is. Ik denk dat de kern van een goed huwelijk is dat je altijd open en eerlijk tegen elkaar moet zijn. Zowel over mooie maar ook over moeilijke dingen én elkaar de ruimte moet geven om jezelf te ontplooien. Meer huwelijksstips geef ik niet cadeau.

Rob en ik hebben vier kinderen, twee jongens en twee meiden. Onze oudste Dayna is inmiddels zeventien en zit net op het mbo. Een compleet nieuwe fase waar ze nog even aan moet wennen, merken we. Dayna is een heerlijke, vrolijke meid, die goed weet wat ze wil en vooral ook wat ze niet wil. Dat laat ze dan ook meteen merken, zoals de meeste tieners dat kunnen. Pff, het valt niet altijd mee, vind ik om moeder van een paar pubers te zijn.

Als je Dayna ziet, zie je ook meestal wel een of meer dieren om haar heen. Ze is altijd met dieren bezig. Dat in tegenstelling tot onze zoon Manoah van veertien. Die vindt dieren wel leuk, maar heeft er verder niets mee. Hij tekent juist ontzettend graag en dat kan hij ook erg goed als ik dat zo mag zeggen. Het zijn meestal auto's die op zijn tekenpapier belanden, maar een enkele keer ook weleens strips. Manoah is de wat stillere in ons gezin, maar oh wat een diepgang zit daarin. Hij weet ons altijd weer te verbazen, juist op een moment dat we het niet verwachten. Zijn naam Manoah betekent 'rust' en hij doet zijn naam eer aan.

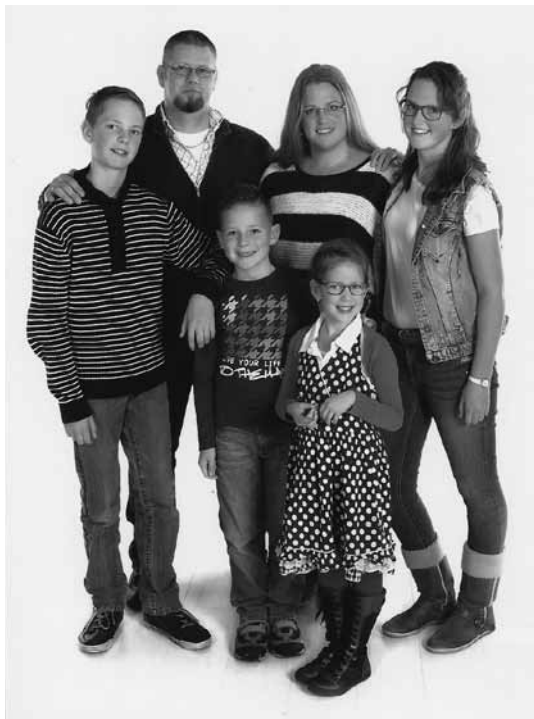
We hebben sowieso geboft met al onze vier kinderen. Ineens moet ik aan onze jongste dochter Jerusha denken en ik hoor haar mij corrigeren. Want altijd als ik aan iemand vertel dat we vier kinderen hebben, tikt ze mij op de vingers door te zeggen: 'Nee mam, je

hebt vijf kinderen, want eentje is al in de hemel omdat dat toch niet goed ging?’

‘Ja, da’s waar, zeg ik dan altijd, een is in de hemel bij de Here Jezus.’ Stilletjes moet ik glimlachen nu ik hieraan denk.

Kenny is een rustige en superlieve jongen. Hij kijkt altijd eerst even de kat uit de boom, maar observeert ondertussen des te beter. Komt hij eenmaal los dan kan hij onverwachts ook enthousiast en wild zijn. Hij wil alles weten en is overal in geïnteresseerd.

Een jaar later is Jerusha geboren, de jongste en zij is echt een ‘spring in het veld’. Ze vindt alles leuk, wil alles doen, staat voor iedereen klaar en is een echte knuffelkont. Tegelijkertijd is ze ook een erg gevoelig meisje. Of dat komt door wat we allemaal al hebben meegemaakt? Daar kan ik je geen antwoord op geven. Wat ik

wel weet is dat we samen als gezin een sterk team vormen. Daar komt niemand tussen. Ook in ons gezin zijn natuurlijk normale strubbelingen en komt gewoon heftig pubergedrag voor, wat mij en Rob soms tot wanhoop drijft. Maar desondanks hebben we wel gemerkt dat als de nood aan de man is we er altijd voor elkaar zijn. Bijvoorbeeld zoals

afgelopen juni toen ik met spoed werd opgenomen in het ziekenhuis. Mijn man kreeg bij thuiskomst een briefje van de kinderen in handen geduwd waarin ze al diverse taken uit zichzelf verdeeld hadden zoals wie de jongste twee naar school zou brengen en wie wanneer welke taak in huis zou doen. Als ik zulke dingen hoor dan word ik stil en kan ik alleen maar trots zijn op ons kroost.

